

faa Karakteren af at være Finansudvalgets og dette Tings Mening. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om alt det, der kan være stet paa Søofficersskolen, og hvad der i den sidste Tid er oplyst desangaaende. Det er et Spørgsmaal, jeg ikke skal berøre. Men hvad der ganske vist har beredt mig nogen Overraskelse, det er at høre Finansudvalgets Ordfører udtale en Tak til Marineministeren for det, der er stet. Jeg troede oprigtig talt, at den Mand, der har siddet som den ansvarlige Ethrer for Marineministeriet i de sidste 15-16 Aar, maa ogsaa have noget Ansvar for, hvad der er stet paa Søofficersskolen. At han, tvungen af Omstændighederne, har ladet foretage en Undersøgelse, som han ikke har kunnet lade være med at foretage, det er dog vist ikke noget at takke ham for. Men allermest forunderlig bliver dog denne Tak, naar man erindrer, at Marineministeren samtidig med, at han har set sig nødsaget til at anbefale Søofficersskolens Chef at søge sin Afsted, utvetydigt har gjort sit til at tilkendegive, at denne Misbilligelse fra hans Side ikke er meget alvorligt ment. Det er blevet oplyst ved Kommissionsens Undersøgelse, at Søofficersskolens Chef, da han skulde irettesætte nogle af de saakaldte Kvarterchefer for Obergreb, som de havde gjort sig skyldig i, gjorde det paa en saadan Maade, at ingen vilde være i Tvivl om, at hans Hjerte i Grunden var med Kvartercheferne. Jeg tror, man kan være enig om, at man fik ganske den samme Opfattelse af Marineministerens Stilling overfor denne Sag, da man erfarede, at han samtidig med at irettesætte Søofficersskolens Chef, indstillede ham til den ledige Plads som kongevalgt Medlem af Landstinget.

Marineministeren (M. Ravn): Maa jeg blot straks paa det kraftigste, jeg kan, protestere mod den Insinuation, der er fremkommen her, at mit Hjerte skulde have været med det, der er stet paa Søofficersskolen, det jeg kan forsikre, det aldrig har været. Mit Standpunkt i saa Henseende har været komplet modsat.

Da jeg har Ordet, vil jeg blot omtale et Punkt, jeg glemte for. Der har jo været Forhandling om nogle Lyverier paa Dragsværftet, som den ærede Ordfører opfordrer mig til at udtale mig om. I saa Henseende skal jeg bemærke, at af de to Personer, der udførte disse Lyverier og Falstnerier, var den ene en privat ansat Underassistent Johan Hansen, den anden en Smeder, der var fast ansat i Værftets Tjeneste, Victor Hansen. Underassistenten var ansat ved Magasinkontoret, hvorfra Ublevering af

Hovedmagasinet Gods foregaar, og Smederen var den Gang ansat som Skriver paa Smedermesterens Kontor. De bleve enige om, at den sidste, Smederen — han udfærdigede nemlig Rekvizitionsbedlerne fra Smederbærkstedet og forelagde dem til Smedermesterens Underskrift — naar Smedermesteren havde understrevet, skulde forfalste disse Rekvizitioner ved enten at rette paa Tallene eller ogsaa gøre Tilføjelser paa Sedlerne. De skulde saa være enige om, hvort disse Tilføjelser eller Forandringer skulde bestaa, og saa skulde den anden, som var paa Magasinkontoret, kun udlevere det virkeligt rekvirerede og derimod lægge det andet til Side. Dette, som han saaledes laade til Side, blev pakket sammen i særlige Pakker af den medskyldige Underassistent ved Magasinkontoret og saa smuglet ud af Værftet sædvanlig af ham, men for Resten ogsaa undertiden af Smederen. Efter hvad der er oplyst med Hensyn til Udbringelsen, er den stet ved Kuller, som blev baaret under Armen med Papir om — det vil sige den ved Magasinkontoret ansatte Underassistent gif med dem, idet Kontorpersonalet, der tit har Hjemarbejde, som Følge deraf ofte bringer større Papirspakker ud fra Værftet — men for øvrigt er ogsaa noget af det oplyst at være bragt ud fra Værftet af Smederen, som har det skjult paa Bryksten, svøbt omkring Legemet indenfor Overfrakten. Det hele, der saaledes er oplyst at være stjaalet, er omtrent 60 Men Klæde, Kirsey, Klonel, Neps og ubetydeligt andet, 6 Pd. Seilgarn og 50 Men Snorer. Hvis dette virkeligt er tilnærmelsesvis Betsbet, er der ikke noget særligt urimeligt i, at det forskellige Gange kan være bragt ud paa den Maade, som det er forklaret. For øvrigt tør man ikke sige — det er umuligt at komme til nærmere Kundskab om Sagens Værdi, og om det virkeligt er alt, hvad der paa den Maade er stjaalet, ved at undersøge Beholdningerne. — Jeg vil blot endnu sige til et Par Ord om Kontrollen ved Værftet. Der har jo tidligere fundet en Kontrol Sted paa den Maade, at Politiet ved Udgangen stoppede med visse Mellemrum en Mand og visiterede ham. Dette er affasset for længe siden, og jeg tror ogsaa, det vilde være meget uheldigt at indføre det igen; thi naar saadant noget ikke er gammel Vane, saa bliver det en meget vanskelig Sag at undersøge en Mand, til hvem der ikke kan næres nogen som helst Mistanke — jeg vilde i alt Fald ikke paatage mig det. Det var den Gang tidligere kun, saa vidt jeg nu tør sige, menige, der vare undersøgte dette. Reglen er saaledes, at der ikke finder nogen